

τοτε θα εκτεθῇ αὐτὸ ὅπως σᾶς τὸ διηγήθην ἐγὼ τώρα καὶ ὅπως καὶ ἄλλα πρόσωπα ἐκτὸς ἐμοῦ ἔμαθον αὐτό!

Ἡχαρίστησα τὸν γέροντα καὶ τὴν σύντροφόν του θερμῶς διὰ τὴν διήγησιν καὶ τὴν φιλοξενίαν, ἔπειτα ἐθλίψαμεν

ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας, μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι τῷ 1709 καὶ 1870 οἱ πατριῶταί τοῦ καὶ οἱ πατριῶταί μου ἴσταντο ἐχθρικῶς ἀπέναντι ἀλλήλων, ἀλλ' ὡς καλοὶ γείτονες καὶ φίλοι.

Ernst Pasqué.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ.

(τέλος).

Ὁ διάσημος ἄγγλος ἱατρός Μώδσλεϋ ἀφηγεῖται ἐν τινι σπουδαίῳ αὐτοῦ συγγράμματι „περὶ τοῦ ὑπευθύνου τῶν φρενοβλαβῶν“ τὸ ἐξῆς γεγονός.

„Ἡμέραν τινὰ ἐπεσκέφθη αὐτὸν κύριός τις, πεντηκονταετῆς τὴν ἡλικίαν, εὖρωστος καὶ ἐκτάκτως νευρώδης, ὅστις ἀφ' οὗ προηγουμένως διήγαγε βίον λίαν ἐνεργὸν καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐργασίας του περιῆλθε πλείστας χώρας, ἀπὸ τινων ἐτῶν εἶχε παραιτηθῇ πάσης ἐργασίας. Ἐβασανίζετο ὑπὸ φοβερᾶς μανίας πρὸς φόνον, ἥτις ἐνίοτε τόσον ἀκαταμαχίτως ἐξεδηλοῦτο, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ζῇ μακρὰν τῆς οἰκογενείας του εἰς τι ἄλλο ξενοδοχεῖον, ἵνα μὴ καταστῇ φονεύς. Οὐδέποτε ἦτο ἀπηλλαγμένος τῆς ὀρμῆς ταύτης, κατὰ καιροὺς ὁμως ὑπέπιπτεν εἰς φοβεροὺς καὶ ἀνυποφόρους παροξυσμούς. Ἐλαφρότερον ἴσθάνετο αὐτὴν, ἔλεγεν ὁ ἀσθενής, ὁσάκις ἡσχολεῖτο μόνον μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ φόνου, χωρὶς συγχρόνως νὰ ἔχη καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμως κατελαμβάνετο ὑπὸ τῆς μανίας ὡς ὑπὸ παροξυσμοῦ, τὸ αἷμα συνέρρεε πρὸς τὴν κεφαλὴν, βαρεῖαν οὖσαν καὶ τεταραγμένην· ὁ ἀσθενὴς ἴσθάνετο ἑαυτὸν ὅλως ἐγκαταλειμμένον, ἔτρεμε καθ' ὅλον το σῶμα καὶ ἐκαλύπτετο ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος, μεθ' ὃ ἐξερρήγγυτο εἰς δάκρυα καὶ οὕτως ἀνεκουφίζετο καθ' ὅλοκληρίαν. Οὐχὶ σπανίως οἱ παροξυσμοὶ οὗτοι ἐπῆρχοντο κατὰ τὴν νύκτα, ὅτε πλήρης φόβου ἐπῆδα ἔξω τῆς κλίνης, τρέμων καθ' ὅλον το σῶμα καὶ ἐξ ἰδρώτος ἀποστᾶζων. Οὕτω περιέγραφεν ὁ ἀτυχὴς ἄνθρωπος τὴν θλιβεράν του κατάστασιν, περὶ ἧς ἡδύνατο νὰ πειθῇ πᾶς ἀκούων αὐτὸν καὶ βλέπων τὰ ἀφθονα δάκρυα, ἅτινα ἔχυνε διηγούμενος τ' ἀνωτέρω. Ἄλλως ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ ἦτο σταθερὸς καὶ ἐνεργητικὸς, οὐδὲν δὲ ἐνδόσιμον παρείχετο ὅπως ὑποθέσῃ τις ὑπάρχουσιν διανοητικὴν τινα ταραχὴν ἐξαίρουμένης τῆς εὐκολίας, μεθ' ἧς συνελάμβανεν ἀβασίμους ὑποψίας καὶ ἔτρεφε δυσπιστίας πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν. Ἐν ᾧ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ἡδύνατο νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτόν, εἰς τοῦτο μόνον δὲν ἡδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του, καὶ ἦτον ὑπὸ τὸ κράτος ἡθικοῦ ἐλαττώματος, ὅπερ ἔβλαπτε τὸ νευρικόν του σύστημα καὶ καθίστα εὐεξήγητον τὴν ἀξιοθρήνητόν του κατάστασιν.

Χαρακτηριστικὴ ἐπίσης διὰ τὸν τύπον τοῦτον τῆς φρενοβλαβείας εἶνε καὶ ἡ ἐξῆς ἱστορία εἰκοσιδιετούς γυναικὸς, ἐχούσης ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τῆς καὶ ἄλλους πάσχοντας τὰς φρένας. Ἐπανελημμένως κατελαμβάνετο αὕτη ὑπὸ παροξυσμῶν ἀμέτρου ἐρεθισμοῦ, καθ' οὓς πάντοτε προσεπάθει νὰ στραγγαλίσῃ τὴν ἰδίαν θυγατέρα, ἥτις ὁμως ἔτρεφε πρὸς αὐτὴν ἀπεριόριστον ἀγάπην καὶ στοργήν. Συνήθως ἐκάθητο ἐν τινι γωνίᾳ ἱσχυρός, παρεπονείτο διὰ τὴν κατάστασιν τῆς καὶ ἐφαίνετο τόσον ἀδύνατος, ὥστε νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι μόλις ἡδύνατο νὰ κινηθῇ. Αἰφνης ὁμως ἀνεπῆδα ἐκ τῆς θέσεώς της κραυγάζουσα, ὅτι ὀφείλει νὰ τὸ κάμῃ, καὶ ἐπέπιπτε κατὰ τῆς θυγατρὸς ὅπως τὴν στραγγαλίσῃ. Διαρκῶντος τοῦ παροξυσμοῦ ἀνέπτυσσε τοσαύτην δύναμιν, ὥστε

μετὰ βίας ἡδύνατο νὰ τὴν κρατήσῃ εἰς καὶ μόνος ἄνθρωπος. Μόλις ὁμως παρήρχοντο ὀλίγα λεπτὰ ἐν τοιαύτῃ ἀγωνίᾳ, ἐπιπτεν ἐκτάδην ἐξηγνημένη καὶ ἀσφυκτιῶσα, καὶ ἐκραύγαζε: „Σώσατέ με, σώσατέ με! Σᾶς τὸ εἶπα· δὲν πιστεύετε πόσον ἡμῖν κακὴ“. Ἦδη δὲν ἡδύνατό τις πλέον νὰ παρατηρήσῃ τι ἐπ' αὐτῆς ἐμφαίνον παραφροσύνην, οἱ δὲ παροξυσμοὶ ἐφαίνοντο μᾶλλον ὥς τις ἀκαριαία σπασμωδικὴ διατάραξις τῶν διανοητικῶν λειτουργιῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ πάσχουσα ἦτον ἀξιοδάκρυτος ὡς ὠδυμένη νὰ διαπράξῃ κακούργημα, οὗ καὶ τὴν ἰδέαν ἀκόμη δὲν ἡδύνατο νὰ ὑποφέρῃ.

Καὶ ἀληθῶς τόσον φοβεραὶ εἶνε αἱ βάσανοι τῶν ὑπὸ τῆς μανίας τοῦ φόνου κατελημμένων, ὥστε συχνάκις οἱ δυστυχεῖς ἀδυνατοῦντες νὰ ἀντιστῶσι κατ' αὐτῶν αὐτοχειρίζονται.

Ἐτερον συγγενὲς τῷ ἀνωτέρω φαινόμενον εἶνε ἡ κλεπτομανία, καθ' ἣν ἄνθρωποι τινες κλέπτουσι χωρὶς ἰδιοτελείας ἢ πλεονεξίας τινός. Οὕτως ὁ γάλλος ἱατρός Giraud ἀφηγεῖται περὶ τινος μεμορφωμένης γυναικὸς, ὅτι καίτοι πλουσία καὶ μηδενὸς στερουμένη ἐκλεπτεν ἐν τούτοις διόφορα ἀντικείμενα εἰς ὅσα ἂν ἐπεσκέπτετο καταστήματα. Ὅμοιως καὶ ὁ Casper ἀναφέρει παιδαγωγόν τινα κλέπτουσαν χρήματα δια μόνον τὸν λόγον, ὅτι ἡγχαριστεῖτο ἀκούουσα „τὸν ἥχον τοῦ μετάλλου“. Ἐτέρα ἐπιμελεμένης τυχούσα ἀγωγῆς νεᾶνις ὑπεξήρει πᾶν ὅ,τι ἐκέντα τοὺς ὀφθαλμούς της, ἐρεῦνης δὲ γενομένης εὐρέθησαν παρ' αὐτῇ δακτυλῆθραι, περιώμια, περικνημίδες, χειρόκτια καὶ ἄλλα διάφορα πράγματα, καὶ ἐν ᾧ χύνουσα πικρὰ μετανοίας δάκρυα ὡμολόγει τὸ ἐγκλημά της καὶ ὑπέσχετο νὰ διορθώσῃ ἑαυτήν, ἐξηκολούθει ἐν τούτοις πάλιν νὰ κλέπτῃ. Ὁ Lavater λέγει περὶ ἱατροῦ τινος οὐδέποτε ἀπερχομένου τοῦ δωματίου ἀσθενοῦς τινος χωρὶς λαθραίως νὰ συμπαραλάβῃ τι μεθ' ἑαυτοῦ, διὰ τοῦτο καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἠρεῦνα τὰ θυλάκιά του καὶ εὕρισκεν ἐν αὐτοῖς τακτικῶς ψαλίδια, μαχαίρια, μικρὰς κοτύλας, θήκας καὶ τὰ παρόμοια, ἅτινα κρυφίως ἀπέδιδε πάλιν εἰς τοὺς ἰδιοκτητὰς των. Μετὰ τὴν κλοπὴν τῶν ἀντικειμένων ἡ ὀρμὴ ἐκείνη καὶ ἡ μανία καταπραΐνεται, τὰ δὲ κλοπιμαῖα, μηδεμίαν ἔχοντα πλέον διὰ τὸν κλέψαντα ἀξίαν, ρίπτονται ἐπ' αὐτοῦ ἄνευ προσοχῆς τῇδε κἀκεῖσε.

Ἐτέραν ἐπίσης συγγενῇ κατηγορίαν ἀποτελοῦσιν οἱ ἔχοντες τὴν μανίαν τοῦ ἐμπρησμοῦ, ἀπέδωκαν δὲ τὸ πάθος τοῦτο κυρίως εἰς τοὺς μηκέτι ἡβασαντας ἐκείνους νεανίσκους, οἵτινες ἄνευ τινὸς αἰτίας καθίστανται ἐπιφοβοὶ ἐμπρησταί. Ὁ ἱατρός Χέλβιγ λέγει, ὅτι εἶδε ποτε νεανίαν μόλις δεκατετραετῇ καὶ ἐν τούτοις τρεῖς ἡδὴ πυρκαϊὰς ἀνάψαντα ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ του πατρίδι. „Ὅτε εἶδον πρώτην φορὰν πυρεῖον, ἔλεγεν οὗτος, μοῦ ἦλθεν ἀμέσως ἡ ἰδέα· ὅ, αὐτὸ ἔμπορεῖ ν' ἀνάψῃ. Μεγάλην εὐχαρίστησιν δὲν εἶχον ἀπὸ τὰς πυρκαϊᾶς, τὸ περισσότερον μετενόουν κατόπιν, ἀλλὰ ἅμα ἐφθανα εἰς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον, πάντοτε ἴσθάνον

μην ὡς μίαν δύναμιν να με ὠθῇ, ἐκ νέου να θέσω τὸ πῦρ.“ Ομοίως ὑπηρετρία τις, ἄλλως ἀγαθὴ καὶ μόλις δεκαεπτὰ ἐτῶν ἡλικίαν ἔχουσα, ἔλεγεν, ὅτι πάντοτε ἀκαταμάχητον ἡσθάνετο κλίσιν ὡς ἀνάφη πυρκαϊάν, χωρὶς τὸ παράπαν ὡς ἀναλογισθῇ τὰς συνεπειὰς τῆς πράξεώς της. Ἀφ' οὗ ὁλόκληρος ἡ οἰκία περιεκυκλώθη ὑπὸ τῶν φλογῶν, ἡσθάνθη μὲν ἐπὶ τούτῳ βαθεῖαν λύπην, ἀλλ' ὁ φόβος της ἐξέλιπεν ἐντελῶς. Ἡ ὑπαρξὶς τοιαύτης τινος ἐμπρηστικῆς μανίας ἀνεγνωρίσθη ἤδη περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὑπὸ τῆς ἐν Λειψία ἱατρικῆς σχολῆς, βραδύτερον δὲ καὶ διὰ νόμου ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ πρωσσικοῦ ὑπουργείου, ἀποστείλαντος εἰς ἅπαντα τὰ δικαστήρια τοῦ κράτους ἐγκύκλιον, καθ' ἣν ὁσάκις οἱ αὐτουργοὶ πυρκαϊὰς τινος εἶχον ἡλικίαν ἀπὸ δώδεκα μέχρις εἴκοσι ἐτῶν ἔπρεπε, πρὶν ληφθῇ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις, νὰ δοθῇ πρὸς τοῦτο ἡ δέουσα ἐγκρίσις ὑπὸ τῶν εἰδημόνων. Μετὰ παρέλευσεν ὀλίγου χρόνου πολλοὶ ἐκ τῶν ἱατρῶν ἐκηρύχθησαν ἐναντίον τῆς παραδοχῆς ἰδιαιτέρας πυρομανίας, ὃ δὲ ἱατρικὸς σύμβουλος Casper, εἰς τῶν ἐξοχωτέρων ἱατροδικαστῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ, κατώρθωσεν ὡς μέλος τοῦ ἱατρικοῦ συμβουλίου νὰ ἄρῃ περὶ τὸ 1850 τὸν ὅρον ἐκεῖνον, ὁμοίως δὲ καὶ ἡ νεωτέρα ἱατρικὴ μετὰ πολλὰς συζητήσεις καὶ ἀμφιβολίας κλίνει νὰ παραδεχθῇ τὴν πυρομανίαν οὐχὶ ὡς ἰδιαιτέραν διανοητικὴν νόσον, ἀλλὰ μόνον ὡς μονομερὲς τοιαύτης τινὸς σύμπτωμα. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς βά-

σεως δὲ στηριζομένη πειράται νὰ ἐξηγήσῃ καὶ τὴν κλεπτομανίαν καὶ τὰς ἄλλας μονομανίας.

Ἄλλ' ἐν ᾧ τὸ εἶδος τοῦτο τῶν κακούργων ὡς γνώρισμα φέρει τὴν ἑλλειψιν πάσης ἐγκληματικῆς ἀφορμῆς, παρ' ἄλλοις συμβαίνει ἄλλο τι πάντῃ ἀπίστευτον, διότι φονεύουσιν οὐχὶ ἐκ μίσους, ἀλλ' ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν δολοφονούμενον. Τοιοῦτοι εἶνε οἱ ἀποκτείνοντες τὰ ἴδια τέκνα γονεῖς, οἵτινες ἀτυχῶς δὲν εἶνε σπάνιοι ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι τῆς Εὐρώπης. Ἡ ἀποτρόπαιος ἱστορία ἐπιπλοποιοῦ τινος ἐν Βερολίνῳ, φονεύσαντος πρῶτον μὲν τὰς δύο τοῦ θυγατέρας, εἶτα δ' ἀποκόψαντος τὸν λαιμὸν τῶν δύο τοῦ υἱῶν καὶ τελευταῖον πειραθέντος καὶ ἑαυτὸν ὡς ἀποκτείνῃ δὲν εἶνε μοναδικὴ ἐν ταῖς χρονικοῖς τῶν βερολινείων δικαστηρίων. Οὐχὶ ἀδίκως ὁ Χόλτσενδορφ ὀνομάζει τὰ φαινόμενα ταῦτα τραγωδίας τῆς κοινωνικῆς διαφθορᾶς. Συμβαίνουν δὲ ταῦτα πρὸ πάντων εἰς τὰς καλλιτέρας φύσεις, αἵτινες πλήρεις ἀπελπισίας ἐκ τοῦ ματαίου ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως ἀγῶνός των καὶ ἐμφοροῦμεναι ὑπὸ εἰλικρινοῦς πρὸς τοὺς οἰκείους των ἀγάπης, ἀντὶ νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτοὺς θέλουσι διὰ τοῦ κοινοῦ θανάτου νὰ τοὺς σώσωσιν ἀπὸ τῆς ἀτιμίας, τῆς πενίας ἢ καὶ τοῦ οἴκτου τῶν ἀνθρώπων. „Ἀπεφάσισα νὰ φονεύσω τὰς θυγατέρας μου διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῶν μετὰ τὸν θάνατόν μου νὰ γυρνοῦν ἔσθ' ὁ κόσμος ἐδῶ ὡς ἐκεῖ, ἔλεγε πρὸς τοὺς δικαστὰς ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς ἐπιπλοποιός.

Δρ. Ε. Μ.

ΑΙ ΑΡΕΤΑΙ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΚΙΑΙ.

Παραμῦθι.

Αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ κακαὶ ἐμισοῦντο ἀναμεταξύ τους ἀφ' ὅτου ὑπάρχουν ἀνθρώποι ἐστὸν κόσμῳ. Αἱ κακαὶ ζοῦσαν πάντα χαρούμεναι καὶ ὅ,τι ἔκαμναν τὸ ἔκαμναν μὲ μεγάλην τέχνην καὶ πονηρίαν· αἱ ἀρεταὶ ἦσαν πάντα πτωχαῖς καὶ ἐν τούτοις μόνον αὐταῖς ἔφερναν ὡς παράδειγμα εἰς ὅλα τὰ βιβλία τῶν σχολείων καὶ τὰ παραμῦθια. Ἀλλὰ μέσα ἔστην καρδιά τους καὶ αὐταῖς ἐπιθυμοῦσαν ἔσθ' ἡ προοδεύουν ὅπως καὶ αἱ κακαὶ! Καὶ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν καμμία φορὰ κρυφὰ κρυφὰ τὸ κατῳρῶσαν.

Δύσκολο εἶνε τώρα νὰ εὑρομε πλέον τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐμάλωσαν, καὶ ποῖος πρῶτος ἔκαμε τὴν ἀρχή. Φαίνεται ὅμως ὅ,τι ἡ ἀφορμὴ ἐδόθηκεν ἀπὸ ταῖς ἀρεταῖς. Ἡ κακία ἔτ' ἦν πάντοτε πολὺ πανουργοτέρα καὶ πρὸς ἐφευρετικὴν, περπατοῦσε μὲ περηφάνειαν ἐς τὰς κοκέττας γυναῖκα, καὶ ἐς τὰς ἄγριον ἄλογο ἔχονονταν μέσα ἔσθ' ὡς χρυσάφι καὶ τὸ ἀσῆμι τοῦ κόσμου. Αἱ ἀρεταὶ δὲν μπορούσαν βέβαια νὰ τὴν φθάσουν καὶ δι' αὐτὸ ἐθύμωναν. „Καλὰ λοιπόν, εἶπαν, κάμνε συ τὴν μεγάλην κυρία, ἀξελόγιαστη! Ἡμεῖς θὰ μᾶς τιμοῦν καὶ ποκάμισο μονάχα ἂν φοροῦμε.“ Καὶ ἡ κακία ἀποκρίθηκε: „Ναί, κυττάξετε νὰ τιμηθῇτε!“

Τέτοιο περιγέλοιο ὅμως δὲν μπορούσαν αἱ ἀρεταὶ νὰ υποφέρουν καὶ δι' αὐτὸ ἀρχισαν ὅπου μπορούσαν καὶ ἐς κάθε βῆμά τους νὰ ταπεινῶνουν τὴν κακίαν. Ἐβγῆκαν μάλιστα σχεδὸν γυμναῖς ἔξω ἔσθ' ὡς δρόμους καὶ ἐνωχλοῦσαν τοὺς διαβάτας: „Ἐσθ' ὡς εἶνε, σεῖς τίμιοι ἀνθρώποι, σεῖς μᾶς ἀγαπᾶτε ὡς ἔσθ' ὡς εἶμαστε; Καὶ οἱ διαβάται „Μὰ πῶς ἐπλήθαιναν αὐτὰ τα γερωντοκόριττα! ἔλεγον. Πᾶτε ἔσθ' ὡς τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας καὶ μὴ μᾶς κρατᾶτε ἔσθ' ὡς τὴν μέση τοῦ δρόμου!“

Αἱ ἀρεταὶ ὅμως ἐδοκίμασαν καὶ τὴν ἀστυνομίαν νὰ πά-

ρουν μὲ τὸ μέρος τους, καί: „Τί στέκεσθε καὶ χάσκετε ἔσθ' ὡς ἐφώναζαν πρὸς τοὺς ἀστυνόμους. Ἀφίνετε ἔσθ' ὡς διαφθείρεται τὸ δημόσιον, καὶ προτοῦ νὰ τὸ καταλάβετε θὰ ἰδῇτε ὅλον τὸν κόσμον νὰ βρωμᾷ ἀπὸ κακίας!“ Ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία δὲν συγκινεῖται εὐκολὰ καὶ ἐξηκολούθησε νὰ προστατεύῃ ταῖς κακαῖς καὶ νὰ βάζῃ μάλιστα τοὺς στρατιώτας νὰ ταῖς παρουσιάζουν τὰ ὅπλα. Ἐσθ' ὡς θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας αἱ ἀρεταὶ ἔπρεπε ὡς ἀποσυρθῶν, ἀπο το θυμὸ τους ὅμως ἐφοβέριζαν: „Νὰ ἰδῇτε σεῖς! θάρρη καὶρός νὰ σᾶς στείλουμε ἔσθ' ὡς κάτεργο διὰ τὰ ἔργα σας!“

Ἀλλὰ αἱ κακαὶ διαρκῶς ἐπροόδευαν καὶ ἐκαυχῶντο μάλιστα. „Νὰ τώρα πλέον τὸ βρήκατε καὶ σεῖς — νὰ μᾶς φοβερίζετε δὲ μὲ τὸ κάτεργο! Ἄν θὰ πᾶμε μᾶς ἐκεῖ, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε ἀκόμη, σεῖς ὅμως κυττάξετε ποῦ ἀφ' ὅτου γεννηθήκατε εἴσατε μέσα! Δὲν βλέπετε πόσο κακαῖς ἐγιναν καὶ αὐταῖς δὲ αἱ ἀρεταῖς! Μόνον πετὰ καὶ κόκκαλο εἶνε, μὰ ἔχουν μάτια ποῦ λάμπουν! Σκάνουν γιὰ ὀλίγο μέλι, καὶ ὅμως δὲν ξέρουν πῶς νὰ βάλουν τὸ δάκτυλό τους μέσα!“

Χωρὶς πολλὰ λόγια λοιπὸν τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐχθρητὰ τους ἐφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, διότι πολὺ συχνὰ καὶ δημόσια ξηλοκοπήματα συνέβησαν καὶ ἄλλα δυσάρεστα πράγματα, πάντοτε ὅμως τὴν πᾶθαιναν ἡ ἀδύναταις ἀρεταῖς. Αἱ κακαὶ ταῖς ἐνίκησαν καὶ ταῖς ἔβαλαν ἔσθ' ὡς σίδερα: „Ἐσθ' ὡς, τώρα θὰ ἡσυχάσετε ἐπὶ τέλους, ἔξαναμωραμέναις!“ Ἐκεῖ ἐκάθησαν λοιπὸν ἔως ὅτ' ἡ Κυβέρνησις ἐμβῆκεν εἰς τὸ μέσον καὶ ταῖς ἡλευθέρωσεν. Μιὰ ἡμέρα, ὅταν πάλιν ἐξυλοκοποῦντο ἔσθ' ὡς, πέρασε κατὰ τύχην ἀπὸ κοντά τους ἕνας καραγκιόζης καὶ τοὺς εἶπε.

— Τί ἀνόηταις ποῦ εἴσθε! γιὰτὶ μαλώνετε ἔσθ' ὡς; Ἐσεῖς